REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6801/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužitelja Dejana Tkalčeca iz Varaždina, Črnec Biškupečki 49, OIB: 18044111167, zastupanog po punomoćniku Ivanu Adžiću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo iz Zagreba, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, zastupanog po punomoćnici Andreji Šeši, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon glavne i javne rasprave zaključene 23. listopada 2026. u prisutnosti tužitelja i njegovog punomoćnika odvjetnika Ivana Adžića, te zamjenice punomoćnice tuženika odvjetnice Josipe Šarlije Ćorić, dana 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba t. 5.1. Ugovora o kreditu broj 312319 od 22. listopada 2007., sklopljenog između prednika tuženika Volksbank d.d., kao kreditora i tužitelja, kao korisnika kredita, koja glasi: "Naknada za odobrenje kredita: 3,50% jednokratno na iznos odobrenog kredita.".

II. Nalaže se tuženiku HRVATSKOJ POŠTANSKOJ BANCI, dioničko društvo, naknaditi tužitelju Dejanu Tkalčecu troškove parničnog postupka u iznosu od 883,09 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 23. listopada 2025. ovom sudu podnio tužbu protiv tuženika u kojoj je naveo da je, kao korisnik kredita, s prednikom tuženika, kao kreditorom, 22. listopada 2007. sklopio Ugovor o kreditu broj 312319 i osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama, a kojim mu je prednik tuženika odobrio kredit od 48.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti, radi izgradnje kuće za osobne potrebe. Nadalje je naveo da je u odredbi t. 5.1. Ugovora

određeno "Naknada za odobrenje kredita: 3,50% jednokratno na iznos odobrenog kredita.". Također je naveo da je tuženik tužitelju 19. studenoga 2007. naplatio predmetnu naknadu u iznosu od 999,45 EUR (7.530,39 kn). Tužitelj je isto tako naveo da su stranke Ugovor sklopile u okolnostima u kojima je prednik tuženika koristio nepoštenu poslovnu prasku i to kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničarsko društvo, te je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovornu odredbu o naknadi za obradu kredita, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog Ugovora. Tužitelj je dodao da prednik tuženika prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o predmetnoj odredbi, već da je bio stavljen u poziciju "uzmi ili ostavi". Također je naveo da mu tuženik nije prezentirao koje to točno tuženik ima troškove u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao naknaditi, niti mu je pojasnio strukturu tih troškova i zašto iznos tih naknada izravno ovisi o visini iznosa kredita koji se traži. Dakle, tužitelj je istaknuo da je odredba koje se odnosila na naplatu naknade za obradu kredita bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i potpuno neopravdana obveza, te stoga smatra da takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava. Tužitelj je još ukazao da ima pravni interes da sud utvrdi ništetnost ugovorne odredabe predmetnog Ugovora o kreditu koja se odnosi na obvezu plaćanja naknade za obradu kredita te da su ispunjeni uvjeti iz odredbe čl. 187. Zakona o parničnom postupku za tužbu za utvrđenje posebno imajući u vidu da je pravo tužitelja da ističe ništetnost neograničeno. Tužitelj je, konačno, naveo da će posljedica utvrđene ništetnosti biti dužnost tuženika vratiti tužitelju sve što je primio temeljem ništetne odredbe Ugovora sa zateznim kamatama od dana stjecanja, a s obzirom na to da je tuženik nepošteni stjecatelj.

2. Slijedom navedenog, tužitelj tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom odredba t. 5.1. Ugovora o kreditu broj 312319 od 22. listopada 2007., sklopljenog između prednika tuženika Volksbank d.d., kao kreditora i tužitelja, kao korisnika kredita, koja glasi: "Naknada za odobrenje kredita: 3,50% jednokratno na iznos odobrenog kredita.", uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio tužbu u cijelosti. Nadalje je prigovorio vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj i predložio je da se utvrdi vrijednost predmeta spora u iznosu od 999,45 EUR. Isto tako je naveo da je potrebno utvrditi je li tužitelj potrošač. Osim toga tuženik je istaknuo i prigovor zastare navodeći da je kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok pet godina od dana sklapanja ništetnog pravnog posla, te da obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, pa da od tada počinje teći zastara. Nadalje je naveo da je već samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva i da je jasno koncipirana i unesena u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora, pa da ocjena poštenosti navedene odredbe nije dopuštena. Isto tako tuženik je naveo da

tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njemu postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Još je naveo da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva naknada koja se jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Tuženik je istaknuo i da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu u odredbi čl. 11.2. Ugovora potvrdio da mu je banka uručila otplatnu tablicu u kojoj je, između ostalog, jasno bila iskazana naknada na koju je tužitelj svjesno pristao. Dodatno je istaknuo da je sporna naknada obračunata i naplaćena sukladno objavljenim Općim uvjetima za poslovanje s građanima, a s kojima je tužitelj prilikom potpisa predmetnog Ugovora o kreditu bio upoznat i na čiju je primjenu pristao, pa je tako i pristao na odredbu t. 5.3. Općih uvjeta prema kojoj banka u postupku obrade kreditnog zahtjeva provjerava bonitet i kreditno-garantnu sposobnost svih sudionika u kreditu, čime se jasno utvrđuju troškovi koje banke imaju prilikom obrade kredita, a koji su obuhvaćeni spornom naknadom. Povrh navedenog tuženik je istaknuo da postoji i podzakonski propis kojim je ugovaranje ulazne naknade dopušteno pozitivnim propisima, a riječ je o Pravilniku o naknadama za potrošačke kredite, u kojem je odredbom čl. 3. izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, s time da donošenjem navedenog pravilnika nije uveden novi institut u sferi bankarskog prava, već je isključivi cilj istog bio donošenje detaljnijeg normiranja postojećeg stanja o dopuštenosti ugovaranja, a posljedično i naplaćivanja takve naknade. Isto tako tuženik je naveo da sve da je i dopušteno provođenje testa poštenosti, a što tuženik osporava, da tužitelj ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom. Tuženik je, također, naveo da se u konkretnom slučaju radi o proizvodu (kreditu) koji je tužitelju odobren od strane tuženika na njegov zahtjev uz predočavanje uvjeta koje je on svjesno prihvatio i nije tražio da se mijenjaju, a sam Ugovor jest sastavljen od strane banke, ali je sastavljen u dobroj vjeri, poštujući pozitivnopravne propise koji su u tom trenutku bili na snazi te je prije potpisivanja predočen i razjašnjen tužitelju. Tuženik je još naveo da visina naknade od 3,50 % u odnosu na ukupan iznos kredita nikako ne bi mogla prouzročiti znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz Ugovora. Tuženik je zaključno naveo, da je u postupao sukladno propisima te ispoštovao sve obveze vezane uz predmetni ugovorni odnos. Konačno, tuženik je istaknuo nedostatak pravnog interesa, jer tužitelj ničim nije dokazao da je naknadu za obradu kreditnog zahtjeva uistinu i platio. Stoga je tuženik predložio da sud odbaci predmetnu tužbu, odnosno da odbije kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku sa zakonskom zateznom kamatom tekućim od presuđenja do isplate.

4. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj 312319 i osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama od 22. listopada 2007. (str. 4-13 spisa), presliku prometne kartice po kreditu (str. 15 spisa), Opće uvjeta za poslovanje s građanima prednika tuženika od 30. lipnja 2005. (str. 67-70 spisa), saslušan je tužitelj (str. 94 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

5. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene od parničnih stranaka jer su iste na ročištu održanom 23. listopada 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, te su odustale od svih predloženih, a neprovedenih dokaza i predložile su zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa.

6. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP), ovaj sud tužbeni zahtjev tužitelja nalazi osnovanim.

7. Prije svega valja reći da tužitelj ima pravni interes tražiti da se utvrdi ništetnom predmetna ugovorna odredba, s obzirom na to da iz odredbe čl. 327. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005.; dalje: ZOO) proizlazi da se na ništetnost može pozivati svaka zainteresirana osoba (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-1051/2022), a na što nije od utjecaja potražuje li tužitelj pritom i isplatu s navedene osnove. Pored toga valja dodati i da je tužitelj tuženiku, kako to proizlazi iz preslike prometne kartice po predmetnom kreditu (str. 15 spisa) podmirio s osnove naknade za odobrenje kredita iznos od 999,45 EUR (7.530,39 kn), pa mu po utvrđivanju predmetne odredbe ništetnom pripada pravo zahtijevati povrat iznosa uplaćenog tuženiku s osnove navedene naknade (čl. 1115. ZOO-a).

8. Među strankama nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o kreditu broj 312319 i osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama od 22. listopada 2007. (str. 4-13 spisa; dalje: Ugovor o kreditu), da je tužitelj kao korisnik kredita isti sklopio s kreditorom, prednikom tuženika, Volksbank d.d. (koji je kasnije poslovao i pod tvrtkama Sberbank d.d., Sberbank d.d. - u sanaciji, Nova hrvatska banka d.d - promjena tvrtke upisana u sudski registar rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Tt-22/9164-2 od 2. ožujka 2022., rješenjem poslovni broj Tt-13/1253/2 od 18. siječnja 2013. i rješenjem poslovni broj Tt-22/18434-2 od 14. travnja 2022., a kako to proizlazi iz javno dostupnog sudskog registra). Nadalje je utvrđeno da je prednik tuženika tim Ugovorom o kreditu odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit za izgradnju kuće u Črnecu Biškupečkom u iznosu od 48.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju za devize kreditora važećem na dan korištenja kredita (t. 1. i t. 2. Ugovora o kreditu), uz redovnu kamatu po kamatnoj stopi u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama prednika tuženika, a koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 4,90% godišnje (t. 4 Ugovora o kreditu), te koja je promjenjiva, vezana uz tromjesečni LIBOR za CHF uvećan za troškove pribavljanja sredstava i kamatnu maržu kreditora. Isto tako nije sporno da je ugovoren rok otplate kredita od 30 godina (t. 3. Ugovora o kreditu.) a koji se otplaćuje u 360 mjesečnih anuiteta (t. 7. Ugovora o kreditu). Nastavno je utvrđeno i da stranke u odredbi t. 5.1. Ugovora ugovorile naknada za odobrenje kredita od 3,50% koja se naplaćuje jednokratno na iznos odobrenog kredita.

9. Uvidom u preslike prometne kartice po predmetnom kreditu (str. 13-20 spisa) utvrđeno je da je tužitelj 19. studenoga 2007. podmirio s osnove naknade za odobrenje kredita na temelju predmetnog Ugovora o kreditu (broj 312319) iznos od 999,45 EUR (7.530,39 kn).

10. Uvidom u Opće uvjete za poslovanje s građanima prednika tuženika Volksbank d.d. od 30. lipnja 2005. (str. 67-70 spisa; dalje Opći uvjeti) utvrđeno je da je u t. 5.3. istih, navedeno da banka u postupku obrade kreditnog zahtjeva provjerava bonitet i kreditno-garantnu sposobnost svih sudionika u kreditu.

11. Saslušan u svrhu dokazivanja tužitelj je iskazao da je s tuženikom tadašnjeg naziva Volksbank d.d. zaključio predmetni Ugovor o kreditu 2007., a kredit je podigao radi izgradnje stambene kuće u Črnecu Biskupečkom 49. Kuću je izgradio sredstvima predmetnog kredita te istu od dana kad ju je izgradio do danas koristi za stanovanje njega i njegove obitelji. U toj kući nikada nije obavljao nikakve poslovne djelatnosti, niti je u njoj imao ikakvo sjedište obrta, ni firmi, a nije ju ni iznajmljivao. U vrijeme zaključenja Ugovora nije bio vlasnik firme niti obrta. Kredit je podigao uz valutnu klauzulu CHF i promjenjivu kamatnu stopu jer su mu u banci rekli da ne zadovoljava uvjete za kunski kredit, dok eurski kredit nisu ni nudili, te je on zapravo bio u poziciji "uzmi ili ostavi". Ugovor o kreditu je sastavila banka te nije mogao utjecati niti mijenjati bilo koju odredbu Ugovora, iako je Ugovor pročitao, ali ne od riječi do riječi. Ugovor je ovjerio kod javne bilježnice, te mu je javna bilježnica tom prilikom objasnila samo njegove obveze, međutim nije mu uopće spominjala predmetnu odredbu o naknadi za odobrenje kredita. Zaposlenik banke mu je rekao da mora platiti naknadu, ali nije mu točno objasnio na što se ista konkretno odnosi, te mu nije pojasnio zašto se naplaćuje baš u iznosu 3,50%. Ne zna bi li mi bio kredit odobren ako bi odbio platiti naknadu jer to nije pokušao i to iz razloga što je smatrao da Ugovor može samo prihvatiti ili ne, te napomenuo da je procedura oko ugovaranja kredita trajala jako dugo, te mu je kredit bio potreban jer bez njega ne bi mogao izgraditi kuću za stanovanje. Naknada mu je naplaćena na način da je odbijena od iznosa odobrenog kredita, odnosno kredit mu je isplaćen umanjen za iznos predmetne naknade. Nitko mu prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije spomenuo da je dobio povoljniju kamatnu stopu, te da je to uočio na dan saslušanja u ovom predmetu kada je čitao Ugovor. Konačno je naveo da je saznao da je predmetna odredba ništetna možda prije godinu dana, ali nije siguran.

12. Sud je u bitnom, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužitelja, u dijelu u kojem je isti sukladan s ostalim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu.

13. Ovdje valja reći da je tužitelj prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu i plaćanja naknade za odobrenje kredita imao svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/2007. i 125/2007.; dalje: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je isti namijenjen izgradnji kuće u Črnecu Biškupečkom, dok je iz iskaza tužitelja utvrđeno da istu kuću od dana kad ju je izgradio do sada koristi za stanovanje njega i njegove obitelji, te da u toj kući nikada nije obavljao nikakve poslovne djelatnosti, niti je u njoj imao ikakvo sjedište obrta, ni firmi, a nije ju ni iznajmljivao. Pored toga iz iskaza tužitelja je utvrđeno i da u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu nije bio vlasnik firme, niti obrta. Stoga se, kraj navedenog, po ocjeni ovog suda, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, teret dokaza da je tužitelj predmetni Ugovor o kreditu zaključio u svrhu koja je namijenjena njegovoj poslovnoj djelatnosti, odnosno njegovoj djelatnosti slobodnog zanimanja, nalazi na tuženiku, dok tuženik takve činjenice nije dokazao, niti one proizlaze iz provedenih dokaza.

14. Prema odredbi čl. 96. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu

potrošača, a sukladno odredbi čl. 96. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 102. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništetna. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Nadalje, u odredbi čl. 4. ZOO-a propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZOO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZOO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

15. Dakle, iz provedenih dokaza proizlazi da je sukladno odredbi čl. 96. st. 1. ZZP-a, ništetna odredba t. 5.1. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za odobrenje kredita od 3,50%, koja se naplaćuje jednokratno na iznos odobrenog kredita (tzv. ulazna naknada), te ista predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredaba čl. 87. st. 1. ZZP-a. Ovo stoga što je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužitelj kao potrošač stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca. Naime, odredba t. 5.1. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade za odobrenje kredita čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika. Tužitelju je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti mu na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način mu kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Naime, po ocjeni ovog suda tužitelj je u okviru njegovih sposobnosti i potreba, primijenio svu dužnu pažnju koja se od njega i mogla očekivati, dok tuženik nije dokazao da bi o predmetnoj ugovornoj odredbi u spornom dijelu pojedinačno pregovarao, niti da je eventualno tužitelju ostavio drugu opciju, osim predmetne u kojoj je tužitelju, uz obvezu otplata mjesečnih anuiteta, nametnuta još jedna materijalna obveza, a da za to isti nije bio informiran na transparentan i potpuni način te bez koje mu kredit ne bi bio odobren. Isto tako valja reći da, predmetna odredba Ugovora o kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, nije jasna i lako razumljiva, jer osim same visine takve naknade (3,50% od iznosa kredita) u navedenoj odredbi nije pojašnjeno od čega se točno sastoje troškovi zaključenja Ugovora o kreditu koji se naplaćuju i jesu li takvi troškovi realni. Ovdje još valja reći u odnosu na odredbu t. 5.3. Općih uvjeta da istom odredbom nisu jasno utvrđeni troškovi koje banka ima prilikom obrade kredita i da su upravo takvi troškovi obuhvaćeni spornom naknadom. Također

valja istaknuti da tuženik nije dokazao opravdanost naplaćene naknade, odnosno nije dokazao odgovara li iznos naplaćene naknade stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Slijedom iznesenog, ovaj sud ocjenjuje da je uslijed navedenog postupanja tuženika došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stanaka jer je s jedne strane naplaćena naknada bez točnog pojašnjenja na što se ista konkretno odnosi, a s druge strane je zbog istog tužitelju, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uvećana financijska obveza po kreditu, a koja povreda se ne može smatrati povredom manjeg značaja.

16. Ovdje još kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere) valja reći da tuženik, po ocjeni ovog suda, prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije uzeo u obzir zakonite interese tužitelja kao potrošača jer se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru i jer se o predmetnoj odredbi, a kako je to navedeno, nije pregovaralo. Još valja dodati da se ocjena uzrokuje li se predmetnom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, određuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i ocjenom ograničenosti potrošača u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu, nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade) u slučaju neprihvaćanja te odredbe. U konkretnom slučaju je tužitelj kao potrošač pri sklapanju Ugovora o kreditu bio ograničen uvjetima banke, pa stoga, po ocjeni ovog suda, tuženik nije postupao u dobroj vjeri, dok tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti za pregovaranje oko predmetne odredbe o naknadi za odobrenje kredita, niti oko prihvaćanja iste, a što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024., Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024.). Također valja reći da se kod provođenja testa poštenosti mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024.). Kako iz gore navedenog proizlazi da tužitelj nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje predmetne naknade, kao i da se o tome nije pregovaralo, tako, po ocjeni ovog suda, tužitelj nije imao saznanja o krajnjoj svrsi takve naknade.

17. Konačno, neosnovan je prigovor zastare istaknut od strane tuženika. Naime, u konkretnom slučaju je predmet spora zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnom odredbe t. 5.1. predmetnog Ugovora o kreditu, dok se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO-a).

18. Odluka o troškovima parničnog postupka je donesena na temelju odredaba čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 999,45 EUR utvrđenoj na ročištu 23. listopada 2026., odnosno prema vrijednosti naplaćene naknade za odobrenje kredita. Ovo stoga što tužitelj predmetnim deklaratornim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom predmetna ugovorna odredba kojom je ugovorena naknada za odobrenje kredita, u svrhu povrata plaćenog iznosa navedene naknade pa stoga, po ocjeni ovog suda, za odluku o osnovanosti predmetnog deklaratornog zahtjeva vrijednost predmeta spora ne može biti veća od iznosa naplaćene naknade.

19. Troškovi su odmjereni prema troškovniku stranke, a sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR, te sukladno odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.).

20. Tako je tužitelju dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 750,00 EUR, a isti se odnosi na trošak sastavljanja tužbe od 23. listopada 2025. u iznosu od 150,00 EUR (75 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanja podnesaka od 1. srpnja 2026. i 24. rujna 2026. u iznosu od 150,00 EUR za svaki (75 bodova-Tbr. 8/1 Tarife), zastupanja na ročištu 23. listopada 2026. u iznosu od 150,00 EUR (75 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te trošak PDV-a (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 150,00 EUR. Tužitelju je, nadalje, priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u plaćenom iznosu od 53,09 EUR i sudske pristojbe za presudu u iznosu od 80,00 EUR. Stoga su tužitelju dosuđeni troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 883,09 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, od presuđenja, dakle od 30. listopada 2026. do isplate, po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

21. Međutim, tužitelju nije priznat trošak pristupa punomoćnika na ročište za objavu i uručenje presude s obzirom na to da isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka jer tužitelj presudu može preuzeti neposredno u sudu ili putem internetske stranice e-oglasna ploča sudova (čl. 335. st. 9. i 10. ZPP-a). Osim toga valja reći da to što je u Tbr. 9/3 Tarife određeno da odvjetniku pripada nagrada za ročište na kojem se objavljuje presuda, ne isključuje primjenu odredbe čl. 155. ZPP-a u kojoj je propisano da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

22. Slijedom navedenog odlučeno je kao u t. III. izreke.

Zagreb, 30. listopada 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

BRANKICA BOBŠIĆ

Elektronički potpisano: 30.10.2026T09:16:05 (UTC:2026-10-30T08:16:05Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: c3d9463c-5ca9-4f32-b4e4-4f9270134957
Općinski građanski sud u Zagrebu

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjeraka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA
1. Tužitelju po odvj. Ivanu Adžiću uz rješenje za plaćanje pristojbe za presudu u iznosu 80,00 EUR
2. Tuženiku po odvj. Andreji Šeši

Broj zapisa: **9-3088f-6aa8d**

Kontrolni broj: **00f88-edba7-35454**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.